

BABIĆ & ČIBARIĆ

TRGOVAČKI SUD
U ZAGREBU
PRIMLJENO
22-05-2019

poštom — neposredno
u primj. *Asst*
pristojba *BGV*

St-3204/2016

TRGOVAČKI SUD ZAGREB

STEČAJNI DUŽNIK: Pag razvoj d.o.o., u stečaju Zagreb, Ulderika Donadinia 22, oib: 91249018012, zastupan po stečajnoj upraviteljici Marijani Sabljčić **iz Zagreba**, Ulica grada Chicaga 18

IZLUČNI VJEROVNIK: Hrvatska lutrija d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 72, oib: 27905228158, zastupana po odvjetnicima iz odvjetničkog društva Babić & Čibarić d.o.o. iz Zagreba, M. Mrazovića 5

PODNEŠAK IZLUČNOG VJEROVNIKA

Izlučni vjerovnik dostavlja u rubricirani predmet podnesak s priloženim dokazima, te predlaže naslovljenom sudu da s sadržajem istoga upozna vjerovnike stečajnog dužnika.

Prilog: podnesak s prilogima

U Zagrebu, 21.05.2019.god.

Tužitelj po pun:

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
BABIĆ & ČIBARIĆ d.o.o.
odvjetnik Šimun Babić

DSA:
obavijest na e-oglasnik
Prilog 728.5.2019
jen

Pag razvoj d.o.o. i Hrvatska lutrija d.o.o. sporazumno utvrđuju sveukupan iznos tražbine Pag razvoja d.o.o. prema Hrvatskoj lutriji d.o.o. sa osnove spora iz čl.2.1. ovog sporazuma u iznosu od 1.949.236,00 kn“.

Zašto bi tuženik Pag razvoj d.o.o. preuzeo dug Lože d.o.o. nastao iz Ugovora o kupoprodaji nekretnine Ur.broj;05/I-1649/06 od 06.srpnja 2006.god. ukoliko nije priznao tužitelju pravo vlasništva na predmetnim nekretninama ?

Ukoliko Pag razvoj d.o.o. izvrši svoju obvezu prema Hrvatskoj lutriji d.o.o. ista se obvezala vratiti Pag razvoju d.o.o. predanu tabularnu ispravu. Kako tuženik Pag razvoj d.o.o. nije izvršio svoju obvezu prema Hrvatskoj lutriji d.o.o. ista nije imala obvezu tuženiku vratiti tabularnu izjavu.

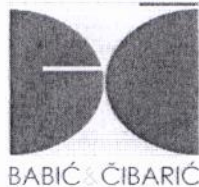
Izdavanjem Tabularne isprave tuženik Pag razvoj d.o.o. je priznao tužitelju pravo vlasništva na predmetnim nekretninama. Stoga je neshvatljivo ponašanje stečajne upraviteljice, koja tužitelju osporava vlasništvo na predmetnim nekretninama. Isto tako tuženiku a posebno stečajnoj upraviteljici je poznata činjenica da je tuženik svoje potraživanje utvrđeno u članku 3.3. Sporazuma naplatio od Hrvatske lutrije d.o.o.

Sada stečajna upraviteljica Tuženika nekretnine koje je tuženik već jedanput prodao želi ponovo prodavati, i na taj način stjecati protupravnu imovinsku korist.

Nadalje, iz priložene dokumentacije može se nespornim utvrditi da je Loža d.o.o. prenijela svoje potraživanje na tuženika Pag razvoj d.o.o. „ Loža d.o.o. se potpunim ovog ugovora odriče i nema nikakvih potraživanja prema društvu Hrvatska lutrija d.o.o. s čim, koje osnove, a naročito se odriče potraživati povrat isplaćene kupovne cijene po Ugovoru o kupoprodaji navedenom u članku 2.2. ovog „Sporazuma“. Loža d.o.o. i Pag razvoj d.o.o. će svoje međusobne odnose nastale u vezi predmetnih nekretnina riješiti između sebe, bez sudjelovanja Hrvatske lutrije d.o.o.

I ovaj članak govori da tužitelj ima pravo kada kaže da je izdavanje tabularne isprave priznavanje prava vlasništva na predmetnim nekretninama.

Nadalje, između tuženika Pag razvoja d.o.o. i tužitelja Hrvatska lutrija d.o.o. pred Trgovačkim sudom u Zadru vođen je parnični postupak pod brojem P-234/03 radi isplate iznosa od 272.938,73 Eur-a. U navedenoj presudi P-234/03 sud zauzima stav „ protutužiteljici (Hrvatska lutrija d.o.o.) pripada izlučno pravo na izlučenje nekretnina iz ugovora iz stečajne mase tužitelja kao stečajnog dužnika i predaju stambenih jedinica u posjed i vlasništvo, što je tužitelj spreman izvršiti istovremeno s uplatom ostatka kupoprodajne cijene u iznosu iz tužbenog zahtjeva „.

BABIĆ & ČIBARIĆ

P-30/2019

TRGOVAČKI SUD ZAGREB

Tužitelj: Hrvatska lutrija d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 72, oib:27905228058, zastupana po odvjetnicima iz odvjetničkog društva Babić & Čibarić d.o.o., Zagreba, M. Mrazovića 5

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
BABIĆ & ČIBARIĆ d.o.o.
odvjetnik Šimun Babić

Tuženik: Pag razvoj d.o.o., u stečaju Zagreb, Ulderika Donadinia 22, oib: 91249018012, zastupan po stečajnoj upraviteljici Marijani Sabljic iz Zagreba, Ulica grada Chicaga 18

Radi; utvrđenja i predaje u posjed

VPS: 7.618.287,50 kn

PODNEŠAK TUŽITELJA

Tužitelj je zaprimio tuženikov odgovor na tužbu te se na isti očituje kako slijedi.

Tuženik pogrešno tumači prava izlučnog vjerovnika odnosno tko je sukladno Stečajnom zakonu Izlučni vjerovnik.

Izlučni vjerovnici su osobe koje na temelju kojega svoga stvarnog ili obveznog prava mogu zahtijevati da se neki predmet (stvar ili pravo) izdvoji (izluči) iz stečajne mase ¹ iz razloga što ne pripada stečajnom dužniku. ² Izlučno pravo temelji se najčešće na pravu vlasništva, ali se može temeljiti i na kojoj drugoj pravnoj osnovi (ugovor o zakupu, najmu, posudbi i sl.). Bitno je da predmet izlučnog prava ne spada u dužnikovu imovinu koja čini stečajnu masu, a pravo na izlučenje ima onaj koji po bilo kojoj pravnoj osnovi ima pravo zahtijevati da mu se stvar preda. ³ Izlučni vjerovnici ne ostvaruju svoje pravo podnošenjem prijave stečajnom upravitelju. Njih se stečaj ne tiče. Pravo na izdvajanje predmeta utvrđuje se prema pravilima koja važe za ostvarivanje tog prava izvan stečajnoga postupka (čl. 79/1. SZ). Zahtjevi izlučnih vjerovnika ne ispituju se u stečajnom postupku i o njima stečajno vijeće nije ovlašteno donositi bilo kakvu odluku. "Izlučni vjerovnik

¹ Stečajna masa obuhvaća cjelokupnu imovinu dužnika u vrijeme otvaranja stečajnoga postupka te imovinu koju on stekne tijekom stečajnog postupka (čl. 67/1. SZ), s tim da imovina dužnika pojedinca na kojoj se ovrha protiv njega ne bi mogla provesti, kad on ne bi bio trgovac pojedinac ili obrtnik, ne ulazi u stečajnu masu (čl. 68. SZ).

² M. Dika: Insolventijsko pravo, Zagreb, 1998., str. 29.

³ A. Braković: Vjerovnici stečajnog dužnika, u knjizi: Stečaj i ovrha – aktualnosti zakonodavstva i sudske prakse, Inženjerski biro, Zagreb, 2001., str. 99.

jednostavno treba podnijeti zahtjev stečajnom upravitelju da mu preda stvar za koju smatra da ne pripada u stečajnu masu i da je on ima pravo po nekoj pravnoj osnovi zahtijevati, pa ako stečajni upravitelj odbije takav zahtjev za izlučenje, ima pravo pokrenuti parnicu radi ostvarivanja svoga prava”.⁴

Tužitelj je s tuženikom dana 25.05.2000.god. sklopio Predugovore o kupnji predmetnih nekretnina.

II/. Tužitelj je kao izvanknjižni vlasnik predmetnih nekretnina s trgovačkim društvom Loža d.o.o. sklopio Ugovor o kupoprodaji nekretnine Ur.broj:05/1-1649/06 od 06.srpnja 2006.god. Ugovorne strane su isplatu ukupne kupoprodajne cijene ugovorili kao bitan sastojak ugovora (članak 4).

Nakon toga, dana 22.prosinca 2008.god. Tužitelj , tuženik Pag razvoj d.o.o. i td Loža d.o.o. sklapaju Sporazum u kojem navode „ ugovorne strane nadalje suglasno utvrđuju da je prema Ugovoru o kupoprodaji Nekretnina ur.broj 05/1-1649/06 od 6.srpnja 2006.god. sklopljenom između Prodavatelja Hrvatske lutrije d.o.o. i trgovačkog društva Loža d.o.o. kao kupca , Loža d.o.o. dužna isplatiti Hrvatskoj lutriji d.o.o. preostali iznos kupovnine koji u glavnici iznosi 4.449.834,99 kn, te zatezne kamate u iznosu od 938.716,06“.

Tuženik Pag razvoj d.o.o. potpisom Sporazuma od 22.prosinca 2008.god. priznaje tužitelju pravo vlasništva na predmetnim nekretninama. Nadalje, u članku 3. Sporazuma „ Pag razvoj d.o.o. prilikom sklapanja ovog Sporazuma predaje Hrvatskoj lutriji bezuvjetnu tabularnu ispravu podobnu za uknjižbu prava vlasništva Hrvatske lutrije na Nekretninama u zemljišne knjige“.

Tuženik predaje Tabularnu izjavu Hrvatskoj lutriji d.o.o. kako bi se HL mogla u zemljišnim knjigama knjižiti kao vlasnik predmetnih nekretnina.

Dokaz; saslušanje Vesne Bakran tadašnje predsjednice uprave HL
saslušanje zz Lože d.o.o. Vesnice Draganić
saslušanje zz Pag razvoj d.o.o. Ivice Paradžik

Sukladno navedenom pogrešni su zaključci tuženika odnosno stečajne upraviteljice „ da je sklapanjem predugovora tužitelj preuzeo isključivo financijske obveze koje će proizaći iz Ugovora o kupoprodaji nekretnina „.

Uporište u ovim svojim navodima tužitelj nalazi u članku 3. Sporazuma „ Tuženik Pag razvoj d.o.o. preuzima dug Lože d.o.o. iz članka 2.2. ovog sporazuma u iznosu od 5.388.551,05 kn.

⁴ VTS, PŽ-1535/99 od 25.05.1999.

Pag razvoj d.o.o. i Hrvatska lutrija d.o.o. sporazumno utvrđuju sveukupan iznos tražbine Pag razvoja d.o.o. prema Hrvatskoj lutriji d.o.o. sa osnove spora iz čl.2.1. ovog sporazuma u iznosu od 1.949.236,00 kn“.

Zašto bi tuženik Pag razvoj d.o.o. preuzeo dug Lože d.o.o. nastao iz Ugovora o kupoprodaji nekretnine Ur.broj;05/1-1649/06 od 06.srpnja 2006.god. ukoliko nije priznao tužitelju pravo vlasništva na predmetnim nekretninama ?

Ukoliko Pag razvoj d.o.o. izvrši svoju obvezu prema Hrvatskoj lutriji d.o.o. ista se obvezala vratiti Pag razvoju d.o.o. predanu tabularnu ispravu. Kako tuženik Pag razvoj d.o.o. nije izvršio svoju obvezu prema Hrvatskoj lutriji d.o.o. ista nije imala obvezu tuženiku vratiti tabularnu izjavu.

Izdavanjem Tabularne isprave tuženik Pag razvoj d.o.o. je priznao tužitelju pravo vlasništva na predmetnim nekretninama. Stoga je neshvatljivo ponašanje stečajne upraviteljice, koja tužitelju osporava vlasništvo na predmetnim nekretninama. Isto tako tuženiku a posebno stečajnoj upraviteljici je poznata činjenica da je tuženik svoje potraživanje utvrđeno u članku 3.3. Sporazuma naplatio od Hrvatske lutrije d.o.o.

Sada stečajna upraviteljica Tuženika nekretnine koje je tuženik već jedanput prodao želi ponovo prodavati, i na taj način stjecati protupravnu imovinsku korist.

Nadalje, iz priložene dokumentacije može se nespornim utvrditi da je Loža d.o.o. prenijela svoje potraživanje na tuženika Pag razvoj d.o.o. „ Loža d.o.o. se potpisom ovog ugovora odriče i nema nikakvih potraživanja prema društvu Hrvatska lutrija d.o.o. s bilo koje osnove, a naročito se odriče potraživati povrat isplaćene kupovne cijene po Ugovoru o kupoprodaji navedenom u članku 2.2. ovog Sporazuma“. Loža d.o.o. i Pag razvoj d.o.o. će svoje međusobne odnose nastale u vezi predmetnih nekretnina riješiti između sebe, bez sudjelovanja Hrvatske lutrije d.o.o.

I ovaj članak govori da tužitelj ima pravo kada kaže da je izdavanje tabularne isprave priznavanje prava vlasništva na predmetnim nekretninama.

Nadalje, između tuženika Pag razvoja d.o.o. i tužitelja Hrvatska lutrija d.o.o. pred Trgovačkim sudom u Zadru vođen je parnični postupak pod brojem P-234/03 radi isplate iznosa od 272.938,73 Eur-a. **U navedenoj presudi P-234/03 sud zauzima stav „ protutužiteljici (Hrvatska lutrija d.o.o.) pripada izlučno pravo na izlučenje nekretnina iz ugovora iz stečajne mase tužitelja kao stečajnog dužnika i predaju stambenih jedinica u posjed i vlasništvo, što je tužitelj spreman izvršiti istovremeno s uplatom ostatka kupoprodajne cijene u iznosu iz tužbenog zahtjeva ...**

Tuženik Pag razvoj d.o.o. je temeljem presude Trgovačkog suda u Zadru P-234/03 pokrenuo ovrhu protiv Hrvatske lutrije d.o.o. te naplatio iznos od 272.938,73 Eur-a, što znači da je tužitelj u cijelosti uplatio kupoprodajnu cijenu za predmetne nekretnine.

Dokaz; presuda Trgovačkog suda u Zadru P-234/03
presuda Visokog trgovačkog suda RH Pž-1949/05
prijedlog za ovrhu na temelju ovršne isprave Ovr-3556/09

Nakon ovih nespornih činjenica stečajna upraviteljica ne želi tužitelju predati predmetne nekretnine, već ista želi nekretnine koje je kupila i platila Hrvatska lutrija d.o.o. ponovno prodavati u stečajnom postupku, i tako pribaviti za tuženika protupravnu imovinsku korist.

Dokaz; procjena predmetnih nekretnina naručena po stečajnoj upraviteljici
saslušanje Zorislava Stepinca-potpisnika predugovora
saslušanje Tina Herenda-direktora tuženika, potpisnika predugovora
saslušanje stečajne upraviteljice Marijane Sabljčić
saslušanje Želimira Doddera-osnivača tuženika

Nadalje, prema odredbi članka 114. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09 i 143/12; dalje: ZVDSP) vlasništvo se može steći na temelju pravnoga posla, odluke suda, odnosno druge nadležne vlasti, nasljeđivanjem i na temelju zakona.

Sukladno iznijetim činjenicama i priloženim dokazima tužitelj predlaže naslovljenom sudu da usvoji tužbeni zahtjev te tuženiku naloži da tužitelju namiri troškove ovog postupka.

Zagreb, 22.05.2019.god.

Tužitelj po pun:

Troškovnik;
Sastav podneska ; 61.091,44 kn
+ 25% PDV 15.272,86 kn
Ukupno; 76.364,30 kn

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
BABIĆ & ČIBARIĆ d.o.o.
odvjetnik Šimun Babić

8.3.05.

Posl. br. IV P-234/03

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zadru po sudu Igoru Delinu kao sudu pojedincu u građanskopravnoj stvari tužitelja PAG RAZVOJ d.o.o. u stečaju Pag, A. Starčevića 1., koga zastupa punomoćnik Drago Tolić odvjetnik u Zadru protiv tuženika HRVATSKA LUTRIJA d.o.o. Zagreb, Ulica grada Vukovara 72, koga zastupa punomoćnik Goran Mikulić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mikulić-Lončarić-Bahun-Topić u Zagrebu, radi isplate 272.938,73 € spp, i u građanskopravnoj stvari protutužitelja HRVATSKA LUTRIJA d.o.o. Zagreb, Ulica grada Vukovara 72, protiv protutuženika PAG RAZVOJ d.o.o. u stečaju Pag, A. Starčevića 1, radi utvrđenja i isplate 5.487.651,24 kn spp, nakon javno održane glavne rasprave 12. listopada 2004. u nazočnosti punomoćnika tužitelja - protutuženika i zamjenice punomoćnika tužitelja - protutužitelja

presudio je

- I. Dužna je tužena HRVATSKA LUTRIJA d.o.o. Zagreb temeljem Ugovora Ur. broj: 01-1312/00, sklopljenog dana 22. svibnja 2000. s PAG RAZVOJ d.o.o. Pag, isplatiti poduzeću PAG RAZVOJ d.o.o. Pag, za izgrađene stambene jedinice, označene u čl. 2. istog ugovora iznos od 272.938,73 € (slovima: dvjestotitneestamdesetdvijetisućadevetstotinatridesetosam/73 EUR-a), plativih u protuvrijednosti kuna na dan izvršene isplate, kao i pripadajuće kamate koje na taj iznos isplaćuje banka po stopi na devizne štedne uloge po vijderju počev od 28. prosinca 2000., pa do konačne isplate, kao i naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 738.815,80 kn, sve u roku od 8 dana.
- II. Odbija se kao neosnovan protutužbeni zahtjev protutužitelja HRVATSKA LUTRIJA d.o.o. koji glasi:

Utvrdi se da su Ugovor broj 01-1312/00 od 22.5.2000.g., te predgovori broj 01-1344/1-00, 01-1344/2-00, 01-1344/3-00, 01-1344/4-00, 01-1344/5-00, 01-1344/6-00, 01-1344/7-00, 01-1344/8-00, 01-1344/9-00, 01-1344/10-00, 01-1344/11-00, 01-1344/12-00, 01-1344/13-00, 01-1344/14-00, 01-1344/15-00, 01-1344/16-00 i 01-1344/17-00 svi od 25.05.2000.g., sklopljeni među parničnim strankama razvignuti s danom 01.10.2000.g.

Utvrdi se da je osnovana tražbina tuženika - protutužitelja, te se stoga tužitelju - protutuženiku nalaže da tuženiku - protutužitelju isplati iznos od 5.487.651,24 kn zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate a koja na iznos od 2.218.816,04 kn teče od 16.11.1998.g. do 14.02.2003.g., na iznos od 1.109.458,02 kn od 05.02.1999.g. do 14.02.2003.g., na iznos od 1.479.277,00 kn od 23.02.1999.g. do 14.02.2003.g., na iznos od 500.000,00 kn od 07.04.1999.g. do 14.02.2003.g., te na iznos od 180.000,00 kn od 16.02.2000.g. do 14.02.2003.g.

Nalaže se tužitelju - protutuženiku da tuženiku - protutužitelju naknadi trošak predmetnog parničnog postupka zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom po navedenoj stopi, tekućom od dana donošenja presude do isplate, sve u roku od 8 dana pod prijetnjom ovirne."

- 2 -

Posl. br. IV P-234/03

Obrazloženje

Tužitelj je dana 5. travnja 2001. godine podnio Trgovačkom sudu u Zagrebu tužbu protiv tuženika radi isplate iznosa od 533.821,76 DEM u kojoj navodi da je između stranka zaključen dana 22. svibnja 2000. godine ugovor Ur. Broj: 01-1312/00 prema kojem je u čl. 2. utvrđeno da će tužitelj za potrebe tužene izgraditi 17 objekata dok se tužena prema čl. 4. obvezala isplatiti tužitelju za izgrađene objekte iznos od 533.821,76 DEM u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja, po izvršenoj primopredaji i dostavljenoj dokumentaciji za stjecanje prava vlasništva i upisa u zemljišne knjige. O činjenicama koje prethode sklapanju ugovora ugovorne stranke definirale su u sadržaju ugovora u čl. 1. Prema čl. 3. ugovora tužitelj se obvezao isporučiti tuženoj stambene jedinice fiksno 1.10.2000. godine pa je određeno da ukoliko tako ne bude da se predugovori smatraju raskinutim, u kom slučaju je tužitelj dužan tuženoj vratiti sve avansirane uplate uvećane za zakonsku kamatu isplaćene za izgradnju tih jedinica.

Tužitelj je dana 25.10.2000. u cijelosti završio s izvođenjem radova na stambenim jedinicama te je tog dana podnio zahtjev za uporabnu dozvolu Uredu za prostorno uređenje, stambeno-komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša, ispostava Pag, koji je zahtjev primio 27.10.2000. Istog dana tužitelj je obavijestio tuženu da je podnesen takav zahtjev i primjerak dostavio tuženoj, a 30.10.2000. tužitelj je podneskom pozvao tuženu radi „dogovora oko radnji vezanih za primopredaju apartmana“. Do raskida sklopljenog ugovora nije došlo. *NEPOČNO*

Neposredno prije završetka izgradnje apartmana tužitelj je Općinskom sudu u Pagu dana 18. i 20. 10.2000. dostavio prijavne listove broj 1. i 2. načinjene od firme „Aces“ d.o.o. Zadar, prema kojima je svaka apartmanska vila dobila svoju oznaku katastarske čestice, oznaku kulture u naravi vila i dvor s označenim površinama za svaku pojedinu vilu i dvor, među kojima se nalazi i 17 stambenih jedinica predviđenih čl. 2. ugovora od 22.5.2000.

Uslijed nastupanja pravomoćnosti izmjene građevne dozvole s imena ranijeg izvođača radova na ime tužitelja Urač' za prostorno uređenje – Ispostava Pag je dana 27.12.2000. izdao Uporabnu dozvolu za dio građevine, koja je obuhvaćala svih 17 stambenih jedinica. Isto tako u zemljišnoj knjižnom odjelu Općinskog suda u Pagu provedeno je uknjižba prijavnih listova tako da su od čest. zem. 2906/7 i 2906/71, obje upisane u ZK. III. 216/ kao kolan formirane i upisane u A popisnom listu svih 45 novonastalih nekretnosti, među kojima su i nekretnosti kojima je izgrađeno 17 stambenih jedinica za tuženu.

Nakon pribave spomenutih isprava započeli su izravni kontakti s tuženom u Zagrebu radi realizacije spomenutog ugovora, u kojim kontaktima je tužena tražila pribavljanje dodatne dokumentacije koja joj je i dostavljena. Kad je tužena ocijenila da je tužitelj ispunio sve kriterija za finalizaciju ugovora, načinila je „Završni obračun s PAG RAZVOJEM“ ur. broj. 06-7019/01 od 26.3.2001., kojim je otklonila obvezu prema tužitelju preuzetu sklapanjem ugovora od 22.5.2000., s obrazloženjem kojeg tužitelj ne prihvaća jer nije u skladu s ugovorom. Stoga tužitelj predlaže donošenje presude kojom se obavezuje tužena isplatiti mu za izgrađene stambene jedinice iznos od 272.838,73 € s kamatama od 28. prosinca 2000.

Tužena u odgovoru na tužbu ne poriče čin sklapanja ugovora, ali poriče postojanje njezine obveze na isplatu utuženog iznosa. Ne osporavajući sadržaj ugovora od 22. svibnja 2000. tužena ističe da su fiksni rokovi ispunjenja tužiteljevih obveza prema tuženoj, kao i pravne posljedice tužiteljevog nespunjenja obveza do isteka ugovoreni fiksnih rokova, sadržani u čl. 3. ugovora, bitni sastojci tog ugovora. Tužitelj priznaje da je izminuo ugovoreni rok, a da nije ispunio ugovorne obveze. Zato je prema čl. 125. st. 1. ZOO 1. listopada 2000. raskinut ugovor od 22. svibnja 2000. i tužitelj od tužene nije ovlašten potraživati utuženi iznos. Radnje tužitelja poduzete nakon izminuća fiksnog roka – bitnog sastojka ugovora, ne predstavljaju ispunjenje tužiteljevih ugovoreni obveza

razlikuju od predmeta kupoprodaje.

Čl. 3. ugovora od 21. svibnja 2000. tužitelj se obvezao tuženoj isporučiti 17 atrijskih vila podobnih za dodjelu igrača – dobitniku sa svom dokumentacijom potrebitom za stjecanje prava vlasništva i upisa u zemljišne knjige. Uporabna dozvola nije sva potrebna dokumentacija jer je ona samo jedan od potrebnih dokumenata za stjecanje prava vlasništva i upisa u zemljišne knjige. Zato čin izdavanja uporabne dozvole 27.12.2000. nije proizveo niti je mogao proizvesti dospeljeće obveze tužene da tužitelju isplati utuženi iznos.

Kako se tužitelj obvezao isporučiti tuženoj u fiksnom roku 1.10.2000. 17 atrijskih vila, a do tog dana nije ispunio svoju ugovornu obvezu to su dana 1.10.2000. raskinuti ugovor od 22. svibnja 2000. godine i predugovori od 25. svibnja 2000. godine. Temeljem ugovora i predugovora tužena je isplatila tužitelju u razdoblju od 26.11.1998. do 16.2.2000. godine ukupno 5.487.651,24 kn, a kako su navedeni ugovori raskinuti to je tužitelj dužan tuženoj vratiti primljeni iznos glavnice sa zakonskim zateznim kamatama od uplate do povrata, u kom smislu je tužena postavila protutužbeni zahtjev, i to na utvrđenje da su ugovor od 22.5.2000. i predugovori od 25.5.2000. razvrgnuti s danom 1.10.2000. godine, utvrđenje da je osnovana tražbina protutužitelja te se protutuženiku nalaže isplata iznosa od 5.487.651,24 kn sa zakonskom zateznom kamatom od svake pojedine uplate do povrata.

Tužitelj nadalje ističe u odgovoru na protutužbu da su stranke kod sklapanja ugovora predvidjele isporuku stambenih jedinica fiksno 1.10.2000., ukoliko se to ne dogodi da se predugovori smatraju raskinuti, a u tom slučaju da je tužitelj dužan tuženoj u roku od 8 dana vratiti sve avansirane uplate uvećane za zakonsku kamatu isplaćene za izgradnju tih jedinica. Dakle, tek za slučaj nastupa raskida ugovora uslijed neisporuke stambenih jedinica u označenom roku nastupa posljedica vraćanja uplata. Tužena u nijednom trenutku do podnošenja protutužbe nije tužitelju dala do znanja da će raskinuti ugovor. Naprotiv, upriličena su 4 susreta predstavnika stranaka u slijedu tužene u Zagrebu, u razdoblju od 4. siječnja do 20. ožujka 2001. Na tim susretima nije bilo ni spomena o eventualnom raskidu predugovora. Nadalje, predstavnici tužene izvršili su pregled izgrađenih objekata u veljači 2001. godine te su bili izrazito zadovoljni sa svih 17 stambenih jedinica u smislu kvalitete radova, funkcionalnosti objekata, opremljenosti i estetskim izgledom objekata i okoliša. O tim susretima stranke su potpisale Promemoriju o sastanku 1. veljače 2001. godine koja nikadje ne spominje namjeru tužene da zatraži raskid predugovora zbog isteka ugovorenih fiksnih rokova.

Dakle, i pored fiksnog roka ispunjenja ugovorne obveze stranke su naknadno, ne samo konkludentnim radnjama, već i izričitim očitovanjem volje, i to kroz usmene pregovore, na sastancima u Zagrebu i na licu mjesta, a pogotovo kroz pisane dokumente, počev od Promemorije od 1.2.2001. pa do izrade Završnog obračuna od strane tužene, odustale od raskida ugovora zbog izminuća roka te su odlučile kompletan pravni posao privesti kraju i realizirati ugovor i predugovor. Kako je tužitelj u cijelosti ispunio svoju obvezu te je spreman izvršiti primopredaju izgrađenih objekata tuženoj, a tužena ga nije u listopadu 2000. godine obavijestila da raskida ugovor prema čl. 130. ZOO, onda tužena ne može tražiti raskid ugovora, čak ni u slučaju ukoliko tužitelj nije ispunio neznatni dio obveze.

Tijekom postupka otvoren je stečajni postupak nad tužiteljem koji se vodi pred ovim sudom pod brojem St-282/03 i u kojem je, nakon što je tužena prijavila svoju tražbinu, rješenjem od 2. travnja 2003. godine osporena njezina tražbina kao tražbina drugog isplatnog reda – općeg isplatnog reda te je tužena upućena radi utvrđenja osporene tražbine pokrenuti parniku u roku od 8 dana, a podneskom od 14. travnja 2003. tužena je predložila nastavak ovog postupka.

Posl. br. IV P-234/03

- 4 -

Izvršen je uvid u ugovor od 22.5.2000., Završni obračun s PAG RAZVOJEM, Promemoriju od 1.2.2001., izvadak iz sudskog registra, zahtjev za uporabnu dozvolu, dopisi tužitelja tuženiku od 27.10., 30.10.12.11.2000.

Tužbeni zahtjev je osnovan, a protutužbeni zahtjev nije osnovan.

Među strankama nije sporno da je dana 22.5.2000. godine zaključen ugovor broj 01-1312/00 kojim su ugovorne strane suglasno utvrdile u čl. 1. da je tužena zaključila sa Eurošpedom d.o.o. predugovore i anekse predugovorima koji omogućavaju dobivateljima u igri JOKER SRIJEDOM I NEDJELJOM da po realizaciji predugovora zaključe kupoprodajne ugovore o kupnji 20 stambenih jedinica - inanzijih vila u naselju Gajac, Novafja, Otok Pag, da ukupna cijena stambenih jedinica iznosi 1.979.496,00 DEM i predstavlja financijsku obvezu tužene po predugovorima, što na dan sklapanja predugovora 27.10.1997. iznosi 7.396.727,56 kn. Do zaključenja ugovora tužena je isplatila Eurošped d.o.o. iznos od 5.487.651,24 kn odnosno protuvrijednost 1.444.499,31 DEM. Tužena je u obvezi isplatiti još iznos od 533.821,76 DEM. Tužitelj je ugovorom sa Eurošped d.o.o. zaključenim 15. listopada 1999. preuzeo sva prava i obveze u vezi investicije i gradnje objekata, a Eurošped je ugovorom o ustupanju potraživanja od istog datuma sva svoja potraživanja koja ima prema tuženoj prenio tužitelju, o čemu je tužena obaviještena.

U čl. 2. ugovora ugovorne strane utvrđuju da će zaključiti nove predugovore za 17 objekata - atrijskih vila, u kojim predugovorima tužitelj stupa na mjesto Eurošpeda d.o.o. kao prodavatelj, a utvrđuju se novi rokovi i način plaćanja.

U čl. 3. ugovorne strane suglasne su da će tužitelj isporučiti tuženoj stambene jedinice fiksno 1.10.2000., a ukoliko tužitelj ne isporuči ugovoreni 17 stambenih jedinica podobnih za dodjelu sa svom dokumentacijom potrebitom za stjecanje prava vlasništva i upisa u zemljišne knjige u roku do 1.10.2000. predugovori se smatraju raskinuti, a tužitelj je dužan tuženoj u roku od 8 dana vratiti sve avansne uplate uvećane za zakonsku kamatu isplaćene za izgradnju tih jedinica.

Prema čl. 4. ugovora tužena se obvezuje isplatiti iznos od 533.821,76 DEM u protuvrijednosti kuna na dan plaćanja tužitelju po izvršenoj primopredaji i dostavljenoj potrebnoj dokumentaciji za stjecanje prava vlasništva i upisa u zemljišne knjige.

Tužitelj je dana 27.10.2000. podnio Uredu za prostorno uređenje, stambeno-komunalne poslove, graditeljstvo i zaštitu okoliša, Ispostava Pag zahtjev za uporabnu dozvolu za atrijske vile u zoni B Turističko stambeno naselje Gajac - tehnološke cjeline blok 1,2. Istog dana tužitelj tuženoj dostavlja na pozornost zahtjev za uporabnu dozvolu, a dana 30.10.2000. tužitelj dopisom poziva tuženu radi prisustvanja realizaciji dogovora oko radnji vezanih za primopredaju apartmana.

Dopisom od 2.11.2000. tužitelj obavještava tuženu da su svi građevinski radovi na objektu atrijske vile B6 na blokovima 1 i 2 završeni te da su zahtjevi za izdavanje uporabne dozvole predani. Temeljem ugovora i uknjižbe tužene na parcelu na kojoj su apartmani izgrađeni sastavni dio primopredaje činilo bi blizovno očitovanje tužene i plaćanje preostalog dijela ugovornog iznosa.

Dana 1. veljače 2001. sačinjena je Promemorija o sastanku predstavnika stranaka na kojem su predstavnici tužitelja predali predstavnicima tužene preslike prijavnih listova, prepisa katastarskog plana, izvataka iz zemljišne knjige, građevne dozvole, izmjena građevne dozvole i uporabne dozvole. Dogovoreno je da će ovlašteni predstavnik tužene tijekom sljedećeg tjedna pregledati stanje na terenu, usporediti ga s predanim ispravama i o tome sastaviti izvješće. Tužitelj i dalje ostaje u obvezi da tuženoj preda primjerak uporabne dozvole s klauzulom pravomoćnosti elaborat o etažiranju i rješenje upravnog tijela o potvrđi elaborata o etažiranju. Nakon primitka

- 5 -

Posl. br. IV P-234/03

elaborata i rješenja stranke će biti u mogućnosti sastaviti valjane isprave podobne za utvrđenje međusobnih prava i obveza te upisa vlasničkih prava u zemljišne knjige i katastar.

Konačno, kronološki zadnja isprava koja se nalazi u spisu je završni obračun s PAG RAZVOJEM od 28.3.2001. godine prema kojem su dana 23.3.2001. predstavnici stranaka odlučili pristupiti reguliranju i obračunu međusobnih finansijskih obveza budući je utvrđeno da su osigurani tehnički uvjeti za finalizaciju ugovora, uz preduvjet da stranke aneksima predugovora te internim tehničkim pregledom konstatiraju da su zadovoljeni tehnički preduvjeti. Finansijsko-računovodstveni sektor tužene priložio je podatke prema kojima je tužitelj ugovorom preuzeo obvezu od Eurošpeda kao prvog nositelja ugovora, završiti objekte i kompletirati dokumentaciju do 1.10.2000., tužena je došad uplatila 5.487.651,42 kn. Na temelju čl. 3. ugovora od 22.5.2000. tužena na dan 28.2.2001. potražuje kamate na uplaćene avanse u iznosu od 2.260.707,84 kn. Obračunom potraživanja tužitelja do ukupno ugovorene svote (7.396.727,57 - 5.487.651,42 = 1.909.076,15 kn) dobiva se iznos finalnog potraživanja tužene (2.260.707,84 - 1.909.076,15) od 351.631,69 kn na dan 28.2.2001. Tužena je voljna bez odlaganja pristupiti reguliranju više uplaćenog iznosa, a u trenutku dogovora predat će brisovno očitovanje sukladno postignutom dogovoru.

Među strankama je sorno, a što predstavlja osnovu protutužbenog zahtjeva, jesu li ugovor od 22. svibnja 2000. i predugovori od 25. svibnja 2000. godine raskinuti istekom fiksnog roka 1.10.2000. godine unutar kojeg je tužitelj, a prema čl. 3. st. 1. ugovora od 22.5.2000., trebao isporučiti tuženoj 17 artiljskih i/ili odnosno stambene jedinice iz čl. 2. ugovora? Tužena se poziva na čl. 126. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 91/96 i 112/98 - u nastavku ZOO) po kojem kad ispunjenje obveze u određenom roku predstavlja bitan sastojak ugovora, pa dužnik ne ispuni obvezu u tom roku, ugovor se raskida po samom zakonu. Nedvojbeno je da je ispunjenje obveze tužitelja u smislu predaju stambenih jedinica do 1.10.2000. godine bitan sastojak ugovora. Ovu činjenicu tužitelj i ne poriče. Ali, tvrdi da su stranke naknadno i to ne samo konkludentno već i izričitim očitovanjem volje i to kroz usmene pregovore na sastancima u Zagrebu i na licu mjesta i kroz pisane dokumente, odustale od raskida ugovora i odlučile zaključiti pravni posao realizirati. U tom smislu tužitelj izražava spremnost izvršiti primopredaju izgrađenih objekata i osporava pravo tuženoj da u protutužbenom zahtjevu traži raskid ugovora.

Nalme, prema čl. 126. st. 2. ZOO, dužnik može održati ugovor na snazi ako nakon isteka roka, bez odgađanja, obavijesti dužnika da zahtijeva ispunjenje ugovora. Analizirajući ponašanje stranaka nakon isteka fiksnog roka 1.10.2000. godine, izlazi da je tužitelj krajem listopada 2000. godine završio s izvođenjem radova i nastavio s pribavljanjem isprava za ispunjenje svoje ugovorne obveze koja se sastoji u dokumentaciji za stjecanje prava vlasništva i upisa u zemljišne knjige. Tako je dana 27. prosinca 2000. izdana uporabna dozvola koja je obuhvaćala svih 17 stambenih jedinica. U Općinskom sudu u Pagu provedena je uknjižba prijavnih listova tako da su upisane novonastale nekretnosti, među kojima i nekretnosti na kojima su izgrađene stambene jedinice za tužene. Nakon toga započeli su kontakti stranaka radi realizacije ugovora u kojima je, prije svega usmeno, tužena tražila pribavljanje dodatne dokumentacije koja joj je i dostavljena.

O sastanku u Zagrebu 01. veljače 2001. godine sačinjena je Promemorija prema kojoj su predstavnici tužitelja predali predstavnicima tužene niz isprava, a predstavnici tužene će pregledati stanje na terenu i usporediti nađeno stanje s predanim ispravama o čemu će sastaviti izvješće. Tužitelj ostaje u obvezi tuženoj predati primjerak uporabne dozvole s klauzulom pravomoćnosti, kao i elaborat o etažiranju i rješenje o potvrdi elaborata o etažiranju. Nakon primitka elaborata i rješenja stranke će biti u mogućnosti sastaviti valjane isprave za utvrđenje međusobnih prava i obveza te upisa vlasničkih prava u zemljišne knjige i katastar. Dakle, stranke čitri mjeseca nakon isteka fiksnog roka iz ugovora od 22. 5. 2000. godine nastavljaju aktivnosti na realizaciji ugovora.

Post. br. IV P-234/03

- 6 -

Dana 26. 3. 2001., a nakon sastanka održanog 23. 3. 2001. na kojem je dogovoreno da se pristupi reguliranju i obračunu međusobnih financijskih obveza jer je utvrđeno da su osigurani tehnički uvjeti za finalizaciju ugovora, tužena izrađuje završni obračun po kojem se utvrđuje da je tužitelj preuzeo obvezu zavišiti objekte i kompletirati dokumentaciju od 1. 10. 2000., tužena je do tad uplatila 5.487.651,42 kn, tužena potražuje kamate na uplaćene avanse u iznosu od 2.260.707,84 kn i prijebojem potraživanja dobiva se iznos finalne tražbine tužene na dan 28. 2. 2001. u iznosu od 351.631,69 kn, a iz obračuna potraživanja proizlazi da tužena stavlja u prijeboj svoju tražbinu po osnovi kamata na uplaćene avanse s tražbinom tužitelja u iznosu od 1.909.076,15 kn, a što upravo predstavlja protutužbenost iznosa od 533.821,76 DEM iz čl. 4. Ugovora od 22. 5. 2000. godine. Dakle, u završnom obračunu tužena priznaje tražbinu tužitelja po osnovi isplate kupoprodajne cijene, ali ima svoju tražbinu po osnovi kamata na uplaćene avanse koja je za 351.631,69 kn veća. → NE TOČNO (u biti točno, ali pogrešno iznosa)

Iz opisane korespondencije i sadržaja Promemorije i završnog obračuna sud zaključuje da je tužena dana 26. 3. 2001. godine, izradom završnog obračuna, dakle skoro šest mjeseci nakon isteka fiksnog roka, a priznajući tražbinu tužitelja na ime kupoprodajne cijene za 17 stambenih jedinica, odustala od realizacije ugovora od 22. 5. 2000. godine. Međutim, tužitelj ne prihvaća završni obračun i traži da se navedeni ugovor realizira na način da tužena isplati kupoprodajnu cijenu, a tužitelj će istovremeno predati tuženoj nekretnine iz ugovora u posjed i vlasništvo. Tužena je na opisani način i nakon protoka fiksnog roka održala ugovor na snazi te se postupanje tužene može smatrati održavanjem ugovora na snazi u smislu obavijesti tužitelju da zahtijeva ispunjenje ugovora, sukladno čl. 125. st. 2. ZOO. Ovdje treba primijeniti i čl. 130. ZOO prema kojem vjerovnik koji zbog nespunjenja dužnikove obveze raskida ugovor dužan je to saopćiti dužniku bez odgađanja, a iz dokaznog postupka slijedi da tužena nije obavijestila tužitelja o tome da raskida ugovor čve do podnošenja protutužbenog zahtijeva 31. 05. 2001. godine.

Stoga se tužena ne ranže, nakon podnošenja tužbe, a tek u podnošenju odgovora na tužbu i protutužbe dana 31. svibnja 2001. godine, pozivati na izminuće ugovorenog roka kao bitnog sastojka ugovora koji ima za posljedicu raskid ugovora i predugovora s danom 01. 10. 2000. godine jer je svojim postupanjem, konkludentno i izričitim očitovanjem volje, usmenim pregovorima i pisanom ispravom - Promemorijom i Završnim obračunom, održala ugovor na snazi i nakon isteka fiksnog roka, tako da protutužbenog zahtijeva upravljen na utvrđenje da su ugovor i predugovor od 22. 5. 2000. godine razvignuti s danom 01. 10. 2000. godine nije osnovan.

Štoviše, kako ugovor i predugovori nisu raskinuti 01. 10. 2000. godine nego je tužitelj kao prodavatelj ispunio sve obveze iz ugovora od 22. 5. 2000. godine u smislu dostave dokumentacije potrebne za stjecanje prava vlasništva i upisa u zemljišne knjige te u smislu spremnosti da izvrši svoju ugovornu obvezu predaju nekretnosti posjed i vlasništvo tužene, tužitelj uopće ne gubi pravo od tužene kao kupca na temelju čl. 4. predmetnog ugovora te čl. 354. st. 1. i 616. st. 1. ZOO potraživati isplatu kupoprodajne cijene, koja u čl. 4. Ugovora označena u visini 533.821,76 DEM u protutužbenosti kuna, a tužitelj je uvažavajući izmjenu valute obveze tužbeni zahtjev postavio na isplatu iznosa od 272.938,71 EUR, slijedom čega je tužbeni zahtjev u cjelosti osnovan.

Što se tiče drugog dijela protutužbenog zahtijeva koji se odnosi na utvrđenje osnovanosti tražbine protutužitelja i isplatu iznosa od 5.487.651,24 kn treba poći od ranije ocjene suda da ugovor i predugovori nisu razvignuti s danom 01. 10. 2000. godine. Ugovor i predugovori su nastavili vrijediti i dalje dok tužena nije završnim obračunom od 28. 3. 2001. odustala od realizacije istih, dakle krivnja za raskid ugovora je na strani tužene. Stoga se na konkretnu situaciju ne primjenjuje čl. 3. st. 2. Ugovora od 22. 5. 2000. po kojem ukoliko tužitelj ne isporuči stambene jedinice sa svom potrebnom dokumentacijom u roku fiksnog 01. 10. 2000. predugovori se smatraju raskinutim, a tužitelj je dužan tuženoj u roku od osam dana vratiti sve avansirane uplate uvećane za zakonsku kamatu. Već je pojašnjeno da nije nastupio raskid ugovora po sili zakona s danom 01. 10.

Post. br. IV P-234/03

- 7 -

... iznosa od 5.487.651,24 kn treba poći od ranije ocjene suda da ugovor i predugovori nisu razvignuti s danom 01. 10. 2000. godine. Ugovor i predugovori su nastavili vrijediti i dalje dok tužena nije završnim obračunom od 28. 3. 2001. odustala od realizacije istih, dakle krivnja za raskid ugovora je na strani tužene. Stoga se na konkretnu situaciju ne primjenjuje čl. 3. st. 2. Ugovora od 22. 5. 2000. po kojem ukoliko tužitelj ne isporuči stambene jedinice sa svom potrebnom dokumentacijom u roku fiksnog 01. 10. 2000. predugovori se smatraju raskinutim, a tužitelj je dužan tuženoj u roku od osam dana vratiti sve avansirane uplate uvećane za zakonsku kamatu. Već je pojašnjeno da nije nastupio raskid ugovora po sili zakona s danom 01. 10.

Po ocjeni ovog suda protutužiteljica nema pravo na novčanu tražbinu iz protutužbenog zahtjeva stoga što nije ispunjen prethodni uvjet za nastanak obveze tužitelja da vrati avansirane uplate, a to je raskid ugovora i predugovora po sili zakona zbog neispunjenja ugovornih obveza tužitelja do fiksnog roka 01. 10. 2000. odnosno krivnje tužitelja, već protutužiteljici pripada izlučno pravo na izlučenje nekretnosti iz ugovora iz stečajne mase tužitelja kao stečajnog dužnika i predaju stambenih jedinica u posjed i vlasništvo što je tužitelj spreman izvršiti istovremeno s uplatom ostatka kupoprodajne cijene i iznosu iz tužbenog zahtjeva.

Osim toga, s obzirom na činjenicu otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, protutužitelj je svoj tužbeni zahtjev na utvrđenje osnovanosti osporene tražbine trebao postaviti sukladno čl. 180. st. 1. Stečajnog zakona (NN broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 i 197/03 – u nastavku SZ) po kojem se u parnici utvrđenje tražbine može zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i isplatnom redu kako je ono označeno u prijavi ili na ispitnom ročištu. Protutužitelj je podneskom od 15. travnja 2003. predložio nastavak ovog postupka nakon što je njegovu prijavljenu tražbinu osporio ovaj sud rješenjem broj St-282/03 od 02. travnja 2003. i uputio ga da radi utvrđenja svoje osporene tražbine pokrene parnicu u roku od osam dana od dostave rješenja, ali u konačnom protutužbenom zahtjevu protutužitelj nije naveo u kojem se isplatnom redu nalazi njegova tražbina. Isto tako drugi dio protutužbenog zahtjeva upravljen je na isplatu iznosa od 5.487.651,24 kn s pripadajućim kamatama, a protutužitelju kao stečajnom vjerovniku čija je tražbina nastala prije otvaranja stečajnog postupka nad protutuženikom ne pripada pravo isplate u parnici - ovrsti, sve ukoliko se osporena tražbina i utvrdi osnovanom, jer prema čl. 96. SZ stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema dužniku ostvarivati samo u stečajnom postupku, a u parnicama radi utvrđenja osnovanosti osporene tražbine obito se radi o deklaratornim parnicama, kojima se samo utvrđuje osnovanost tražbine, a ne o kondemnatornoj tužbi upravljenoj na isplatu, pa i iz ovog razloga dio protutužbenog zahtjeva na isplatu iznosa od 5.487.651,24 kn nije osnovan, slijedom čega je odlučeno kao u izreci ove presude.

Tužitelju – protutuženiku, koji je u cjelosti uspio u ovom sporu, po osnovi čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN broj 53/91, 91/92, 112/99 i 117/03) pripada naknada prouzročenog parničnog troška koji se sastoji od 1940 bodova za sastav tužbe, po 7468 bodova za sastav podneska 9. 6. 2001. s odgovorom na protutužbu, zastupanje na ročištu 27. 11. 2001., sastav podneska 3. 12. 2001., 22. 5. 2004. i 22. 9. 2004. te za zastupanje na ročištu 12. 10. 2004., po 3729 bodova za zastupanje na ročištima 13. 6. 2001. te 29. 6. i 8. 9. 2004. te 1864 boda za zastupanje na ročištu 19. 6. 2002., što je ukupno 59739 bodova koji s paušalom i PDV iznose 728.815,80 kn čemu je pridružena pristojba tužbe 5.000,00 kn i pristojba presude 5.000,00 kn tako da ukupni parnični trošak tužitelja – protutuženika kojeg mu je u obvezi naknaditi tuženik – protutužitelj iznosi 738.815,80 kn.

U Zadru, 12. listopada 2004.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude može se podnijeti žalba Visokom trgovačkom sudu RH u Zagrebu u roku od 8 dana od dana primitka pisaog otpisavke iste, putem ovog suda u tri primjerka.

20.4.09. IV P-234/03

TRGOVAČKI SUD ZADARU

13. 04. 2009

PRIMLJENO

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

II PZ-1949/05-5

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca mr. sc. Nenada Šepića, predsjednika vijeća, te Ljiljane Hrastinski Jurčec i Marine Veljak, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja PAG RAZVOJ d.o.o. u stečaju, Pag, A. Starčevića 1, kojeg zastupa punomoćnik Drago Tolić, odvjetnik iz Zadra, protiv tuženika HRVATSKA LUTRIJA d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 72, kojeg zastupa punomoćnik Goran Mikuličić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mikuličić-Lončarić-Bahun-Topić u Zagrebu, radi isplate iznosa od 272.938,73 EUR, u građansko-pravnoj stvari tužitelja HRVATSKA LUTRIJA d.o.o., Zagreb, Ulica grada Vukovara 72, protiv tuženika PAG RAZVOJ d.o.o. u stečaju, Pag, A. Starčevića 1, radi utvrđenja i isplate iznosa od 5.487.651,24 kn, odlučujući o tuženikovoj protutužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj IV P-234/03 od 12. listopada 2004. godine, u sjednici vijeća održanoj 18. veljače 2009. godine

presudio je

I. Odbija se tuženikova protutužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj IV P-234/03 od 12. listopada 2004. u točki II. njene izreke te u dijelu točke I. njene izreke kojom je tuženiku naloženo tužitelju platiti iznos od 272.938,73 EUR u kunsnoj protuvrijednosti na dan plaćanja kao i naknaditi mu pamićne troškove u iznosu od 738.815,80 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zadru poslovni broj IV P-234/03 od 12. listopada 2004. u dijelu točke I. njene izreke kojim je tuženiku naloženo tužitelju platiti kamate na iznos od 272.938,73 EUR po stopi koju isplaćuje banka na devizne štedne uloge po viđenju počevši od 28. prosinca 2000. do isplate i sudi:

Tuženiku se nalaže platiti tužitelju zatezne kamate na iznos od 272.938,73 EUR po stopi koju banke u mjestu ispunjenja plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju na DEM za period od 28. prosinca 2000. do 31. prosinca 2001., a od 1. siječnja 2002. do 31. prosinca 2005. po stopi koju banke u mjestu ispunjenja plaćaju

- 2 -

II PŽ-1949/05-5

na devizne štedne uloge po viđenju na EUR; za period od 1. siječnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, a od 1. siječnja 2008. nadalje po stopi od 17 % godišnje, a u slučaju promjene stope zateznih kamata, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, sve do isplate, u roku osam dana.

Obrazloženje

Trgovački sud u Zadru je u izreci označenom presudom naložio tuženiku platiti tužitelju iznos od 272.938,73 EUR u protuvrijednosti u kunama na dan isplate sa zateznim kamata koje plaćaju banke u mjestu ispunjenja na štedne uloge po viđenju tekuće od 26. prosinca 2000. do isplate i nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 738.815,80 kn (točka I. izreke). Odbijen je protutužbeni zahtjev za utvrđenje da su ti, listopada 2000. raskinuti Ugovor od 22. svibnja 2000. broj 01-1312/00 i predugovori koji su mu prethodili, kao i protutužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanom tuženikove - protutužiteljeve tražbine u iznosu od 5.487.651,24 kn sa zateznom kamatom od dospelosti do isplate i za isplatu tog iznosa.

U obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud navodi da je u predmetnoj parnici sudio o tužbenom zahtjevu za plaćanje cijene izvršenih radova. Taj je zahtjev tužitelj temeljio na tvrdnjama da su stranke zaključile ugovor broj 01-1312/00 od 22. svibnja 2000. kojim se tužitelj-protutuženik obvezao tuženiku-protutužitelju izgraditi 17 građevina (stambenih jedinica – manjih vila i to „atrijskih vila“ tip 3), a tuženik-protutužitelj platiti iznos tadašnjih 533.821,76 DEM u kunskoj protuvrijednosti. Stranke su ugovorile fiksni rok ispunjenja do 1. listopada 2000. Tužitelj tvrdi da je u cijelosti završio ugovorene radove, a u odnosu na ugovorne odredbe o roku ispunjenja koje čine bitni sastojak ugovora, tužitelj-protutuženik tvrdi da nije došlo do raskida ugovora, jer su stranke nakon isteka fiksnog roka „dolazile u poslovne dodire u svrhu izvršenja ugovora“ pa je tužitelj-protutuženik uputio tuženiku-protutužitelju nekoliko dopisa i stranke sastavile isprave sa svrhom uređivanja međusobnih odnosa i to: promemoriju od 1. veljače 2001. i završni račun od 26. ožujka 2001.

Tuženik se protivio tužbenom zahtjevu tvrdnjom da tužitelj-protutuženik nije ispunio svoju obvezu u ugovorenom roku do 1. listopada 2000., a kako je ugovoreni rok bio bitni sastojak ugovora, ugovor je raskinut po sili zakona u smislu odredbe čl. 125. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 53/91, 73/91, 111/93 i 112/98, dalje: ZOO). Zbog toga tužitelj-protutuženik ne može tražiti isplatu nego je, naprotiv, dužan tuženiku-protutužitelju isplatiti ono što je ovaj platio u svrhu ispunjenja ugovorne obveze sa zateznim kamata. Zbog toga je podnio protutužbu. Budući da je u međuvremenu otvoren stečajni postupak protiv tužitelja-protutuženika, tuženik – protutužitelj je protutužbeni zahtjev uskladio s odredbama Stečajnog zakona („Narodne novine“ br. 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, dalje: SZ).

Prvostupanjski sud je, nakon provedenog dokaznog postupka, zaključio da nije nastupio raskid ugovora u smislu čl. 125. st. 1. ZOO-a, jer postupke tuženika-protutužitelja nakon 1. listopada 2000. ocjenjuje izrazom volje za održavanje ugovora na snazi i zahtjevom za ispunjenje u smislu čl. 125. st. 2. ZOO-a pa je tužbeni zahtjev prihvaćen. U odnosu na protutužbeni zahtjev, prvostupanjski sud zaključuje da tuženiku-protutužitelju pripada razlučno pravo na nekretninama koje su bile predmetom ugovora (na kojima ima pravo zaloga), a ne pravo na povrat uplaćenog iznosa novca (avansa po ugovoru). Tuženik-protutužitelj nije mogao postaviti tužbeni zahtjev na isplatu već samo na utvrđenje osnovanosti osporene tražbine, jer je tužitelj-protutuženik u stečaju.

Protiv ove presude žalbu je izjavio tuženik-protutužitelj zbog bitnih povreda odredaba postupka, pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog odluke o trošku. Zbog navedenih razloga predlaže da ovaj drugostupanjski sud prihvati žalbu i preinači pobijanu presudu na način da tužitelja-protutuženika odbije s tužbenim zahtjevom, a prihvati protutužbeni zahtjev.

U obrazloženju žalbenih razloga tuženik-protutužitelj navodi da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, nema razloga o činjenicama i postoji proturječnost između razloga o presudi i sadržaja isprava i zapisnika. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje ostvareno je posebno u odnosu na zaključak o ispunjenju ugovora i obveze, jer je nespunjenje obveze u ugovorenom fiksnom roku do 1. listopada 2000. imalo za posljedicu raskid ugovora (čl. 125. st. 1. ZOO-a). Samo je vjerovnik, u ovom slučaju tuženik-protutužitelj, mogao održati na snazi ugovor nakon isteka fiksnog roka pa je irelevantno to što je tužitelj-protutuženik nakon proteka ugovorenog roka poduzimao određene radnje. Činjenica je da tužitelj-protutuženik nije odgovarao na pozive, a to znači da vjerovnik nije tražio ispunjenje ugovora; isto vrijedi za Promemoriju i Završni račun. Tuženik-protutužitelj je htio po raskidu ugovora vratiti ono što je avansno platio. Sud je pogrešno primijenio odredbu čl. 130. ZOO-a, jer je ugovor raskinut po samom zakonu, a ne na zahtjev vjerovnika. U dokaznom postupku nije utvrđeno da su postojali poslovni dodiri stranaka zbog izvršenja ugovora. Osim toga, tuženik-protutužitelj je postavio deklaratorni tužbeni zahtjev 8. rujna 2004. godine u smislu čl. 181. st. 1. SZ-a.

Tužitelj-protutuženik nije odgovorio na tuženikovu-protutužiteljevu žalbu.

Tuženikova-protutužiteljeva žalba djelomično je osnovana, ali ne iz razloga u njoj navedenih.

Ispitavši pobijanu presudu na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama dopuštenih žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba pamičnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud utvrđuje da je tuženikova žalba neosnovana, a pobijana presuda pravilna i zakonita, osim u dijelu odluke o zateznim kamatama.

U postupanju prvostupanjskog suda, a ni u pobijanoj presudi nema ostvarenih apsolutno bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti.

Neosnovano je upiranje tuženika - protutužitelja na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i na pogrešnu primjenu materijalnog prava.

Ovaj sud ocjenjuje kako je prvostupanjski sud pravilno i potpuno utvrdio sve pravno relevantne činjenice, te je na tako pravilno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio odredbe materijalnog prava. Protivno tužnikovim - protutužiteljevim tvrdnjama, pobijana presuda ima valjano obrazloženje iz kojeg jasno proizlazi koje je činjenice i na temelju kojih dokaza utvrdio prvostupanjski sud, na kojim odlučnim činjenicama je temeljio svoju ocjenu o sadržaju poslovnog odnosa i obveza koje bi iz tog odnosa proistekle za stranke u sporu. Prvostupanjski sud ispitao je sve okolnosti bitne za donošenje pravilne i zakonite odluke u ovom predmetu te je na temelju izvedenih dokaza i njihove ocjene, valjano utvrdio činjenično stanje. Ocjena je ovoga suda da je prvostupanjski sud proveo savjesnu i brižljivu ocjenu svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, te da je na temelju rezultata cjelokupnog postupka odlučio koje činjenice uzeti kao dokazane, prema svojem uvjerenju, a stečeno uvjerenje opravdao je logičnim razlozima iz kojih se može provjeriti da takvo uvjerenje ima valjanu osnovu (čl. 8. ZPP-a).

Ocjenom izvedenih dokaza prvostupanjski sud je utvrdio da je nesporno da se tuženik-protutužitelj ugovorom od 22. svibnja 2000. obvezao tužitelju-protutuženiku isplatiti iznos od 5.821,76 DEM, a tužitelj-protutuženik predati 17 stambenih jedinica sa svim ispravama podobnim za stjecanje prava vlasništva i zemljišno knjižni prijenos do 1. listopada 2000. Nesporno je i da su stranke ugovorile tzv. fiksni rok za ispunjenje obveze, te se ako do tog dana tužitelj-protutuženik ne ispunio obveze, ugovor raskida i on je dužan u roku od osam dana tuženiku-protutužitelju vratiti plaćeni avans s kamatama.

Sporno je to je li do raskida ugovora došlo po samom zakonu ili je tuženik - protutužitelj svojim postupanjem održao ugovor na snazi. Prvostupanjski sud je utvrdio da je među strankama nastavljena suradnja radi izvršenja ugovora, da je tužitelj-protutuženik dopisom od 30. listopada 2000. pozvao tuženika-protutužitelja na dogovor o primopredaji apartmana, a dopisom od 2. listopada 2000. izvijestio ga o završetku građevinskih radova na građevini "trijske vile B" na blokovima 1. i 2. Nadalje, 1. veljače 2001. stranke su sastavile "Promemoriju" u vezi s predajom preslika prijavnih listova, preslikom katastarskog plana, izvataka iz zemljišnih knjiga, građevinske dozvole uporabne dozvole. Također je dogovoreno da će se tuženik-protutužitelj tijekom sljedećeg tjedna primljene isprave usporediti sa stanjem u naravi i o tome sastaviti izvješće, a tužitelj - protutuženik ostaje u obvezi predati primjerak uporabne dozvole s klauzulom pravomoćnosti, elaborat o etažiranju s potvrdom tog elaborata od nadležnog upravnog tijela. Konačno su stranke 26. ožujka 2001. sastavile završni račun u kojem su utvrdile međusobne novčane obveze. Tako tuženik-protutužitelj priznaje svoju obvezu prema tužitelju-protutuženiku u iznosu od

533.821,76 DEM, a ima tražbinu prema tužitelju-protutuženiku s naslova kamata u iznosu od 351.639,09 kn.

Prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo smatrajući da nije došlo do raskida ugovora od 22. svibnja 2000. na temelju čl. 125. st. 1. ZOO-a, već da je s obzirom na to da su stranke ugovorile fiksni rok za ispunjenje obveza iz ugovora do 1. listopada 2000., valjalo primijeniti odredbu čl. 125. st. 2. ZOO-a. Naime, iz okolnosti i činjenica koje su se dogodile nakon 1. listopada 2000. u vezi prava iz ugovora od 22. svibnja 2000. valja zaključiti da se radi o konkludentnim radnjama, tj. o radnjama iz kojih se zaključuje da je njihov pravi smisao bio u tome da nakon isteka roka nije došlo do raskida ugovora, jer je vjerovnik, u ovom slučaju tuženik-protutužitelj, dao do znanja da od dužnika, u ovom slučaju tužitelja-protutuženika zahtijeva ispunjenje ugovora. Poslovni kontakti između stranaka bili su u više navrata, kroz duže vrijeme. U provedenom postupku nije utvrđena niti jedna činjenica ili okolnost, koja bi mogla biti temelj za zaključak da je nastupio raskid ugovora 1. listopada 2000., zato što obaveza nije ispunjena u tom roku. Niti na koji način tuženik-protutužitelj nije postupio u tom smislu ili na koji drugi način dao do znanja da smatra da je ugovor raskinut i da odustaje od zahtjeva za potpuno ispunjenje ugovorne obveze. Naprotiv, njegov odnos prema tuženiku i svi njegovi postupci navode na zaključak da je od tužitelja-protutuženika tražio ispunjenje obveze i primio to ispunjenje.

Obrazlažući značaj spomenutih dopisa, te Promemoriju i Završni račun, tuženik - protutužitelj ne iznosi valjane razloge za njihovo tumačenje na način drugačiji od onoga kako je to učinio prvostupanjski sud. Njihov jedini smisao i svrha bilo je izvršenje ugovora od 22. svibnja 2000., uvjerenje je i ovoga suda.

U vezi s protutužbenim zahtjevom treba naglasiti da je pravilan stav prvostupanjskog suda kako tuženik - protutužitelj nije imao pravo podići tužbu na činjenje (kondemnatorni zahtjev), već da je svoju tražbinu trebao prijaviti u stečajni postupak i pod pretpostavkama utvrđenim u čl. 180. SZ-a, nakon eventualnog osporavanja tražbire zahtijevati njeno utvrđenje osnovanom. Tuženik - protutužitelj je to dijelom i učinio, ali posljedično utvrđenju da je ugovor održan na snazi, njemu ne pripada pravo zahtijevati povrat avansa od tužitelja-protutuženika, pa mu nije moguće utvrditi osnovanom osporenu tražbinu. Slijedom toga je prvostupanjski sud pravilno odbio tužbeni zahtjev na utvrđenje osnovanim tražbine u visini zahtijevanih avansa.

Međutim, njegov protutužbeni zahtjev osim zahtjeva na utvrđenje sadrži i zahtjev za isplatu iznosa čija se utvrđivanje protutužbom traži. Stečajni vjerovnici nakon otvaranja stečajnog postupka svoje tražbine mogu ostvarivati samo u stečajnom postupku, pa kondemnatorni zahtjev nakon otvaranja stečajnog postupka nije dopušten. Taj dio tužbenog zahtjeva prvostupanjski sud je trebao odbaciti kao nedopušten. Međutim, ovaj sud ne drži potrebnim preinačavati odluku u tom dijelu, budući da za tuženika-protutužitelja nisu nastupile štetne posljedice, jer mu činjenica

- 6 -

II PŽ-1949/05-5

otvorenog stečajnog postupka nad tužiteljem - protutuženikom prijeći podnošenje nove tužbe.

Tuženik-protutužitelj osporava i odluku o troškovima postupka. Međutim, osim općeg navoda tome da se protivi i odluci o pamičnom trošku, on nije naveo u čemu bi se sastojala nezakonitost te odluke. Ovaj sud je provjerio odmjerene troškove te utvrdio da su u svemu u skladu s odredbama ZPP-a i Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika. Stoga je i u ovom dijelu žalbu tuženika-protutužitelja valjalo odbiti kao neosnovanu.

Slijedom navedenog, točka I. izreke pobijane presude potvrđena je u dijelu kojim je tuženiku raložena isplata glavnice i pamičnih troškova, te točka II. izreke kojom je odlučeno o protutužbenom zahtjevu (čl. 368. ZPP-a).

Međutim, pobijana odluka nije pravilna u dijelu koji se odnosi na plaćanje zateznih kamata iz razloga što je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

Prije svega, treba reći da tek nakon što je EUR uveden kao sredstvo plaćanja, umjesto ugovorene valute u DEM (1. siječnja 2002.), kamate teku po stopi koju banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju u EUR, a prije toga kamata po navedenoj stopi na DEM.

Nadalje, od 1. siječnja 2006. primjenjuje se Zakon o obveznim odnosima, objavljen u „Narodnim novinama“ broj 35/05 (dalje: ZOO iz 2005.), s time da se odredbe čl. 26. st. 1. do 3. i čl. 29. st. 2. do 6. i st. 8. ZOO-a počinju primjenjivati nakon isteka dviju godina od dana stupanja na snagu tog Zakona, odnosno od 1. siječnja 2008. (čl. 1165.)

Primjerice odredbe čl. 22. st. 4. ZOO-a iz 2005. nije izričito odužena, kao ni odredba iz čl. 29. st. 1. ZOO-a prema kojoj dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze dužuje, pored glavnice i zatezne kamate. S obzirom na to da su te zakonske odredbe stupile na snagu 1. siječnja 2006., nakon stupanja na snagu ZOO-a iz 2005., vjerovnik ima pravo na zatezne kamate po stopama propisanim Zakonom o kamatama i uredbama donesenima na temelju tog zakona, i to na sve novčane obveze, neovisno o valuti glavnice, dakle i na glavnici izraženu u kunama i u stranoj valuti.

To znači da se do početka primjene stope zateznih kamata propisane odredbom čl. 29. st. 2. do 6. i st. 8. ZOO-a iz 2005., odnosno do 1. siječnja 2008. (čl. 1165. ZOO-a iz 2005.), na zatezne kamate koje je dužnik u obvezi plaćati vjerovniku na temelju odredbe čl. 29. st. 1. primjenjuju stope zateznih kamata propisane Zakonom o kamatama i uredbama. S obzirom na to da nema drugih propisa o stopama zateznih kamata, stopa od 15% godišnje primjenjuje od 1. siječnja 2006. na sve novčane obveze, neovisno o valuti u kojoj je glavnica izražena.

- 7 -

II PZ-1949/05-5

Prvostupanjski sud je pogrešno primijenio materijalno pravo u odnosu na stopu zateznih kamata za period od 1. siječnja 2006. pa nadalje, kao i prilikom određivanja plaćanja kamata za period do 1. siječnja 2002. (odnosno do uvođenja EUR) pa je u tom cijelu kojim je određeno plaćanje zateznih kamata, prvostupanjsku presudu valjalo pre načiti (čl. 373. t. 3. ZPP-a).

Napominje se i to da, budući da ovaj sud donosi presudu 2009., a od 1. siječnja 2008. primjenjuju se i odredbe čl. 29. st. 2. do 6. i st. 8. ZOO-a iz 2005., to znači da je potrebno stopu zateznih kamata za period od 1. siječnja 2008. odrediti prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena za odnose iz trgovačkih ugovora, a u ostalim odnosima za pet posto postotnih poena. Za navedeno razdoblje, eskontna stopa HNB-a iznosila 9% godišnje („Narodne novine“ broj 132/07, 1/08, 75/08), što znači da je stopa zatezne kamate za taj period 17% godišnje (eskontna stopa uvećana za osam postotnih poena).

U Zagrebu 18. veljače 2009. godine

PREDSJEDNIK VIJEĆA
MR. SC. NENAD ŠEPIĆ, v.r.

Za počnost otpis
održani službenik

BRANKICA CURMAN

6861-09

Odvjetnik DRAGO TOLIĆ, Kovačka 1, 23000 ZADAR
Tel. (023) 313-323, Fax. (023) 317-726, E-Mail: drago.tolic@zd.t-com.hr

Hrvatska Lutrija d.o.o.
Primljeno: 03.09.2009
Oznaka akta
PDOS-03/1-2-2009/6861-01

f. razvojni
roz!!
DR TOLIC

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
PRIJEMNA RUKOVODITELJ
Primljeno iz: 19.8.2009
Predat: 22.8.2009
Pošta: _____
Broj prijava: _____
Pristojba: _____

TRGOVAČKOM SUDU U ZAGREBU

OVRŠNA STVAR:

OVRHOVODITELJ:

"PAG-RAZVOJ" d.o.o., Ante Starčevića 1, Pag, (MBS: 060133987) zastupan po opunomoćeniku Dragi Toliću, odvjetniku u Zadru

OVRŠENIK:

"HRVATSKA LUTRIJA" d.o.o. Zagreb, Ulica grada Vukovara 72, Zagreb (MB: 3278069)

OVRŠENIKOV DUŽNIK: PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d.

r a d i :

isplate

OVR-3556/09

PRIJEDLOG ZA OVRHU
na temelju ovršne pravne

Pravomoćnom i ovršnom presudom Trgovačkog suda u Zadru br. IV P-234/03 od 12. listopada 2004. godine, u pravonijeku pod toč. I., naloženo je ovršeniku da isplati ovrhovoditelju iznos od 272.938,73 € u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja, kao i naknaditi ovrhovoditelju parnične troškove u iznosu od 738.815,80 kn. U tom dijelu je navedena presuda Trgovačkog suda u Zadru potvrđena i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. II PŽ-1949/05 od 18. veljače 2009. godine.

Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. II PŽ-1949/05 od 18. veljače 2009. godine preinačena je presuda Trgovačkog suda u Zadru br. IV P-234/03 od 12. listopada 2004. godine u dijelu toč. I., na način, da se ovršeniku nalaže isplatiti ovrhovoditelju zatezne kamate na iznos od 272.938,73 € po stopi koju banke u mjestu ispunjenja plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju na DEM za period od 28. prosinca 2000. godine do 31. prosinca 2001. godine, a od 01. siječnja 2002. godine, do 31. prosinca 2005. godine po stopi koju banke u mjestu ispunjenja plaćaju na devizne štedne uloge po viđenju na EUR; za period od 01. siječnja 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, a od 01. siječnja 2008. godine nadalje po stopi od 17% godišnje, a u slučaju promjena

slope zateznih kamata, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za osam postotnih poena, sve do isplate.

Dokaz: Uvid u presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. II PŽ-1949/05 od 18. veljače 2009. godine.

Ovršenik u roku za dobrovoljno ispunjenje nije prema ovrhovoditelju ispunio obvezu iz naprijed navedene pravomoćne i ovršne isprave, a ovršenik ima račun kod svog dužnika Privredne banke Zagreb d.d. broj: 2340009-1100010651, pa se navedena banka ozračava kao ovršenikov dužnik.

Slijedom naprijed navedenog, ovrhovoditelj predlaže da Trgovački sud u Zagrebu, kao stvarno i mjesno nadležan sud, (čl. 33.a st. 2. i čl. 205. st. 1. Ovršnog zakona - OZ), na temelju odredbi čl. 23. st. 1., čl. 26, čl. 35. st. 1., čl. 37. st. 1. i 4., u svezi odredbe čl. 180., čl. 207. i čl. 208. OZ-a, a glede troškova ovrhe primjenom odredbi iz čl. 14. st. 4. i čl. 27. OZ-a, donese sljedeće:

RJEŠENJE O OVRSI

1. Na temelju pravomoćne i ovršne presude Trgovačkog suda u Zadru br. IV P-234/03 od 12. listopada 2004. godine u pravonijeku pod toč. I., koja je u tom dijelu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. II PŽ-1949/05 od 18. veljače 2009. godine, te na temelju presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. II PŽ-1949/05 od 18. veljače 2009. godine, a radi naplate:

a) novčanog potraživanja u novčanom iznosu od 272.938,73 € (slovima: dvijestotinesedamdesetdvijetisućedeve stotinatridesetosam/73 EUR-a) u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja, prema srednjem tečaju Privredne banke Zagreb d.d.,

b) kao i radi naplate zateznih kamata na taj iznos glavnice po stopi koju Privredna banka d.d. Zagreb, kao banka u mjestu ispunjenja, plaća na devizne štedne uloge po viđenju na DEM za period od 28. prosinca 2000. godine do 31. prosinca 2001. godine, a od 01. siječnja 2002. godine, do 31. prosinca 2005. godine po stopi koju ista banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju na EUR; za period od 01. siječnja 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, a od 01. siječnja 2008. godine nadalje po stopi od 17% godišnje, a u slučaju promjena stope zateznih kamata, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za osam postotnih poena, sve do isplate,

c) radi naplate dosuđenih parničnih troškova u iznosu od 738.815,80 kn (slovima: sedamstotinatridesetosamtisućaosamstotinapetnaest /80 kuna),

d) kao i zakonskih zateznih kamata na iznos dosuđenih parničnih troškova pod toč. c), koje na taj iznos teku od dana zaključenja glavne rasprave pred prvostupanijskim sudom dana 12. listopada 2004. godine, po stopi od 15% godišnje, počev od 12. listopada 2004. godine, pa do 31. prosinca 2007. godine, a od 01. siječnja 2008. godine po stopi od 14% godišnje, a u slučaju promjena stope zateznih

kamata, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za osam postotnih poena, sve do isplate,

e) te radi naplate troškova ovog ovršnog postupka u iznosu od 29.314,60 kn,

određuje se ovrha

- na novčanim tražbinama po svim ovršenikovim kunskim i deviznim računima kod svih banaka kod kojih ovršenik ima račune, a naročito kod Privredne banke Zagreb d.d., s tim što se označava žiro račun ovršenika kod te banke broj: 2340009-1100010651, kao račun ovršenika za redovno poslovanje (glavni račun),

- tako što se nalaže ovršenikovom dužniku Privrednoj banci Zagreb d.d., da navedene novčane iznose označene u ovom rješenju o ovrsi pod toč. I., za koje je određena ovrha, s navedenog računa ovršenika isplati na žiro račun ovrhovoditelja "Pag-Razvoj" d.o.o. Pag kod banke Hypo-Alpe-Adria Bank, na način da izvrši pljenidbu kunskih sredstava ovršenika u iznosu protuvrijednosti:

a) novčanog potraživanja u novčanom iznosu od 272.938,73 € (slovima: dvijestotinesedamdesetdvijetisućedeveć stotinatridesetosam/73 EUR-a) u kunskoj protuvrijednosti na dan plaćanja, prema srednjem tečaju Privredne banke Zagreb d.d.,

b) kao i radi naplate zateznih kamata na taj iznos glavnice po stopi koju Privredna banka d.d. Zagreb, kao banka u mjestu ispunjenja, plaća na devizne štedne uloge po viđenju na DEM za period od 28. prosinca 2000. godine do 31. prosinca 2001. godine, a od 01. siječnja 2002. godine, do 31. prosinca 2005. godine po stopi koju ista banka u mjestu ispunjenja plaća na devizne štedne uloge po viđenju na EUR; za period od 01. siječnja 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, a od 01. siječnja 2008. godine nadalje po stopi od 17% godišnje, a u slučaju promjena stope zateznih kamata, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za osam postotnih poena, sve do isplate,

c) radi naplate dosuđenih parničnih troškova u iznosu od 738.815,80 kn (slovima: sedamstotinatridesetosamtisućaaosamstotinapetnaest /80 kuna),

d) kao i zakonskih zateznih kamata na iznos dosuđenih parničnih troškova pod toč. c), koje na taj iznos teku od dana zaključenja glavne rasprave pred prvostupanjskim sudom dana 12. listopada 2004. godine, po stopi od 15% godišnje, počev od 12. listopada 2004. godine, pa do 31. prosinca 2007. godine, a od 01. siječnja 2008. godine po stopi od 14% godišnje, a u slučaju promjena stope zateznih kamata, prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećana za osam postotnih poena, sve do isplate,

e) te radi naplate troškova ovog ovršnog postupka u iznosu od 29.314,60 kn,

uplatom tih novčanih iznosa na broj računa: 2500009-1101287462, te po potrebi sa svih ovršenikovih kunskih i deviznih računa koji se vode u toj banci, odnosno ako na tim računima ne bude dovoljno sredstava za namirenje ovrhovoditeljeve tražbine sa svih njegovih računa kod drugih banaka, u skladu s odredbama OZ-a (čl. 208. st. 1. OZ-a).

2. Poziva se ovršenikov dužnik da Trgovačkom sudu u Zagrebu dostavi podatke o svim kunskim i deviznim računima ovršenika i to brojeve tih računa, kao i stanje na tim računima.

3. Ovršenikov dužnik dužan je bez odgode dati Trgovačkom sudu u Zagrebu tražene podatke i ne smije obavijestiti ovršenika da su ti podaci traženi.

4. Zabranjuje se ovršenikovom dužniku da navedenu tražbinu ispuni ovršeniku, a ovršeniku se zabranjuje da tu tražbinu naplati ili da inače raspolaže njome.

5. Dostavom ovog rješenja o ovrsi ovršenikovom dužniku, ovrhovoditelj, do iznosa ovršne tražbine, stječe založno pravo na ovršenikovo tražbini da mu banka isplaćuje sredstva s njegovog računa (čl. 180. st. 6. OZ-a).

6. Dostavom ovog rješenja o ovrsi ovršenikovom dužniku, ovrha se smatra provedenom (čl. 180.a st. 1. OZ-a).

7. Ovršenikov dužnik nema pravo žalbe protiv ovog rješenja.

8. Žalba ovršenika protiv ovog rješenja ne odgađa provedbu ovrhe (čl. 46. st. 7. OZ-a).

U Zadru, 17. kolovoza 2009. godine

Ovrhovoditelj po ovjerno

POSVJETNIK
DRAGO TOLIĆ
ZADAR, Adrić 1/1
Tel. 023/ 313-323

Ovrhovoditelj popisuje troškove ovrhe:

- Sastav prijedloga za ovrhu (Tbr. 11/1 u svezi s Tbr. 7/1)	19.930,00 kn
- PDV 22% na prednju stavku	4.384,60 kn
- Sudska pristojba na prijedlog za ovrhu i rješenje o ovrsi	5.000,00 kn
- Ukupno kod podnošenja prijedloga za ovrhu	29.314,60 kn

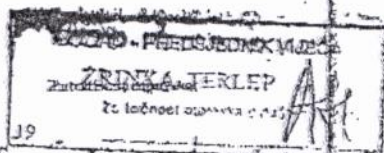
Broj: Ov 3556 / 09 god.

RJEŠENJE O OVRŠI

Sud donosi predloženo rješenje na temelju izvršne isprave.
Troškovi ovrhovoditelja određuju se sa

29.314,60 kn

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

U Zagrebu, 27.8.2009. god.

Troškovi provedbe rješenja:

1. Ako rješenje može se izvršiti prigovor u roku od 6
2. od dana primanja, ~~u roku od 6 dana od dana primanja~~ žalba
3. na temelju koje se potom ovog suda u tri primjeka
4. treba sa odgodom provedbu rješenja.

Ako je stranka istodobno izjavila žalbu i prigovor
povestupanjski sud neće postupiti po prigovoru dok ne
primit odluku o žalbi.

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZADRU
STALNA SLUŽBA U ŠIBENIKU

13-11-2011

primljeno

9 P-238/09

PRESUDA

Trgovački sud u Zadru, Stalna služba u Šibeniku, po sucu Tereziji Goreta, U ime Republike Hrvatske, u pravnoj stvari tužitelja -protutuženika Hrvatska Lutrija d.o.o. koje zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog oruštva Župić i partneri iz Zagreba, protiv tuženika-protužitelja Pag Razvoj d.o.o. iz Zagreba, zastupan po punomoćniku Dragi Tolić odvjetniku iz Zadra, radi donošenja presude koja će zamijeniti ugovor te isplate, na ročištu objave dana 13. listopada 2011. godine,

presudio je

1. Prihvaća se tužbeni zahtjev tužitelja-protuženika koji glasi:

„Nalaže se tuženiku da u roku od 8 dana sa tužiteljem sklopi slijedeći Ugovor o prodaji nekretnina:

PAG RAZVOJ d.o.o., Zagreb, Ulderika Donadinia 22, (ranije na adresi ; Pag, Ante Starčevića 1), OIB: 91249018012 kao prodavatelj, s jedne strane

HRVATSKA LUTRIJA d.o.o. Zagreb, Ulica grada Vukovara 72, OIB: 27905228158 kao kupac, s druge strane

Sklopili su na današnji dan slijedeći

UGOVOR O PRODAJI NEKRETNINA

Članak 1.

1. Prodavatelj prodaje i predaje u vlasništvo Kupcu nekretnine upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Pagu, K.O. Kolan, zk. Ul. 2167, i to nekretnine oznake:

1. kat. Čest. Br. 2906/504, u naravi Vila 5 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 134m²
2. kat. Čest. Br. 2906/510, u naravi Vila 9 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 90m²
3. kat. Čest. Br. 2906/511, u naravi Vila 10 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
4. kat. Čest. Br. 2906/512, u naravi Vila 11 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
5. kat. Čest. Br. 2906/513, u naravi Vila 12 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
6. kat. Čest. Br. 2906/514, u naravi Vila 13 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
7. kat. Čest. Br. 2906/515, u naravi Vila 14 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 90m²
8. kat. Čest. Br. 2906/525, u naravi Vila 6 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 132m²
9. kat. Čest. Br. 2906/526, u naravi Vila 7 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 132m²
10. kat. Čest. Br. 2906/527, u naravi Vila 8 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 107m²
11. kat. Čest. Br. 2906/528, u naravi Vila 15 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 70m²

12. kat. Čest. Br. 2906/529, u naravi Vila 15 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
13. kat. Čest. Br. 2906/530, u naravi Vila 17 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
14. kat. Čest. Br. 2906/531, u naravi Vila 18 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
15. kat. Čest. Br. 2906/532, u naravi Vila 19 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
16. kat. Čest. Br. 2906/533, u naravi Vila 20 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 69m²
17. kat. Čest. Br. 2906/534, u naravi Vila 21 i dvor Gajac „B“, ukupne površine 70m²

Članak 2.

2. Ugovorne strane suglasno utvrđuju da ukupna kupoprodajna cijena za nekretnine iz čl. 1. ovoga Ugovora iznosi 7.396,727,50 kuna.

Članak 3.

3. Ugovorne strane suglasno utvrđuju kako je iznos kupovine iz čl. 2. ovog Ugovora isplaćen u cijelosti.

Članak 4.

4. Kupac stupa u vlasnički posjed nekretnine iz čl. 1. ovog Ugovora odmah po potpisu ovog ugovora.

Članak 5.

5. Prodavatelj ovlašćuje Kupca da može i svoje bez ikakvih daljnjih pitanja i odobrenja upisati pravo vlasništva na nekretninama iz čl. 1. ovog Ugovora na svoje ime u zemljišnim knjigama i drugim javnim očevidnicima.

Članak 6.

6.1. Porez na promet nekretnina snosi Kupac.

6.2. Troškove u svezi s ovjerom potpisa Ugovora o kupoprodaji nekretnine snosi Kupac.

Troškove prinosa prava vlasništva kupljene nekretnine u zemljišnim knjigama snosi Kupac.

Članak 7.

6. Prodavatelj i Kupac prihvaćaju prava i obveze iz ovog Ugovora što potvrđuju potpisom ovog Ugovora.“,

Jer će u protivnom ova presuda zamijeniti isti Ugovor u cijelosti i na osnovu koje presude je tužitelj ovlašten upisati svoje pravo vlasništva na nekretninama iz točke 1. ove presude u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Pagu.

1. Nalaže se tuženiku u roku od 8 dana predati u posjed nekretnine iz točke 1. ove presude tužitelju.
2. Nalaže se tuženiku da nadoknadi tužitelju troškove postupka sve to u roku od 8 dana.

2. Odbija se protutužbeni zahtjev tuženika-protutužitelja kao neosnovan, koji glasi:

„Dužna je tužiteljica HRVATSKE LUTRIJA d.o.o. Zagreb isplatiti tuženiku PAG RAZVOJ d.o.o., Pag, novčani iznos od 3.392.096,57 kn (slovima: trimilionatristotinedevadesetdvijetisućedevedesets šest/57 kuna), kao i zakonske zatezne kamate koje na iznos od 392.096,57 teku od dana 19. 05. 2006. godine, na iznos od 500.000,00 kn teku od dana 29. rujna 2006. godine, na iznos od 1.000.000,00 kuna teku od dana 30. studenog 2006. godine, na iznos od 500.000,00 teku od dana 25. srpnja 2007. godine i na iznos od 1.000.000,00 kn teku od dana 29. studenog 2007. godine, sve do 31. prosinca 2007. godine, prema aodredbama Zakona o zateznim kamatama, po stopi od 15% godišnje, a u razdoblju od 1. siječnja 2008.g. po stopi od 14% godišnje, a u slučaju promjene stope zateznih kamata, prema eskontnoj stopi Hrvatske Narodne Banke, koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećano za osam postotnih poena, sve do konačne isplate, kao i naknaditi tuženik prouzročene parnične troškove, sve to u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe.“

3. Dužan je tuženik-protutužitelj naknaditi tužitelju-protuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 221.560.00 kuna.

Obrazloženje

Tužitelj-protutuženik je u tužbi i tijekom raspravljanja naveo da je dana 22. prosinca 2008.godine sklopio sa tuženikom-protutužiteljem sporazum kojim su regulirali međusobna prava i obveze. Nadalje, tužitelj-protutuženik je naveo da je tuženik-protutužitelj usprkos potpisanom sporazumu i dogovoru izvršio naplatu u ovršnom postupku a po presudi pod poslovnom brojem P234/08 ovog suda. Također, tužitelj-protutuženik je naveo da se tuženik-protutužitelj u cijelosti naplatio odnosno da mu je isplaćena kupoprodajna cijena za utužene nekretnine za koje da je potpisan predugovor.

Tuženik-protutužitelj se protivio tužbi i tužbenom zahtjevu te je suviše toga naveo tuženiku nije poznato da bi između stranaka bio sklopljen sporazum od 22.kolovoza 2008.godine, te da je točno da je izvršio naplatu svog potraživanja u ovršnom postupku a prema pravomoćne presude ovog suda P-234/03. Nadalje, tuženik-protutužitelj je naveo da tužitelj-protuteženik objavio oglas za prodaju utuženih nekretnina 2006.godine, da se Loža do.o. javilo na natječaj te uplatilo iznos od 3.392.096,57 kuna, a za koji iznos društvo Loža d.o.o. sklopilo ugovor sa tuženikom protužiteljem na kojeg da je prenio svoje pravo u odnosu na tužitelja-protutuženika, pa da tuženik-protutužitelj traži isplatu tog iznosa kojeg da je tužitelj stekao bez pravnog osnova.

U dokaznom postupku izvedeni su dokazi pregledom i čitanjem sporazuma od 22.kolovoza 2008.g. ovjerenog kod javnog bilježnika Branko Jakić, Ov-26980/08, izvotka iz registra za tuženika-protutužitelja, presude pod posl. Brojem P-234/03 te spisa pod brojem P-234/03 ovog suda, pregledom ovršnog spisa TS Zagreb Ovr-3556/09, predugovora br. 01-1344/1-00, predugovora br. 01-1344/4-00, predugovora br.

01-1344/3, predugovora br. 01-1344/2-00, predugovora br. 01-1344/5-00, predugovora br. 01-1344/6-00, predugovora br. 01-1344/7-00, predugovora br. 01-1344/8-00, predugovora br. 01-1344/9-00, predugovora br. 01-1344/10-00, predugovora br. 01-1344/11-00, predugovora br. 01-1344/12-00, predugovora br. 01-1344/13-00, predugovora br. 01-1344/14-00, predugovora br. 01-1344/15-00, predugovora br. 01-1344/16-00 i predugovora br. 01-1344/17-00, ugovora o ustupu tražbine između Loža d.o.o. i Pag razvoj d.o.o. od 8. prosinca 2009. ovjerenog po jav. Bilježniku Jožica Matko Ruždjak, Ov-11720/09 od 22. prosinca 2009.g.

Tužbeni zahtjev je osnovan, dok je protužbeni zahtjev neosnovan.

Pregledom zemljišno knjižnog izvataka za utužene nekretnine jasno proizlazi da je tuženik-protutužitelj na istima upisan kao vlasnik za cijelo.

Nadalje, pregledom presude pod posl. Brojem P-234/03 te spisa pod poslovnim brojem P-234/03 ovog suda, pregledom ovršnog spisa TS Zagreb Ovr-3556/09, pregledom predugovora br. 01-1344/1-00, predugovora br. 01-1344/4-00, predugovora br. 01-1344/3, predugovora br. 01-1344/2-00, predugovora br. 01-1344/5-00, predugovora br. 01-1344/6-00, predugovora br. 01-1344/7-00, predugovora br. 01-1344/8-00, predugovora br. 01-1344/9-00, predugovora br. 01-1344/10-00, predugovora br. 01-1344/11-00, predugovora br. 01-1344/12-00, predugovora br. 01-1344/13-00, predugovora br. 01-1344/14-00, predugovora br. 01-1344/15-00, predugovora br. 01-1344/16-00 i predugovora br. 01-1344/17-00, jasno proizlazi da su tužitelj –protutuženik i tuženik-protutužitelj sklopili predugovore za kupnju utuženih nekretnina, da je pravomoćnom presudom ovog suda P-234/03 utvrđeno da navedeni predugovori nisu raskinuti, te da je tuženik-protutužitelj u ovršnom postupku ishodio naplatu potraživanja od tužitelja-protutuženika za prodaju utuženih nekretnina. Dakle, predugovori sklopljeni između stranaka nisu raskinuti (što je utvrđeno pravomoćnom sudskom odlukom) te je tuženiku u ovršnom postupku isplaćena kupoprodajna cijena za utužene nekretnine.

Imajući u vidu naprijed navedeno, a posebno uzimajući u obzir da predugovori sklopljeni između stranaka nisu raskinuti da je tužitelj-protutuženik u ovršnom postupku izvršio naplatu svog potraživanja po predmetnim predugovorima na temelje kojih je, to je stoga, po ocijeni ovog suda, temeljem čl. 20 ZOO, potraživanje tužitelja-protutuženika osnovano, pa je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev tužitelja-protutuženika kao osnovan i presuditi kao u toč. 1. izreke.

Pregledom sporazuma od 22. prosinca 2008.godine (čl.6.) jasno proizlazi da se društvo Loža d.o.o odreklo potraživanja prema tužitelju s bilo koje osnove a naročito se odreklo prava potraživati povrat isplaćen kupovne cijene po Ugovoru o kupoprodaji.

Nadalje, pregledom ugovora o ustupu tražbine između Loža d.o.o. i Pag razvoj d.o.o. od 8. prosinca 2009. ovjerenog po jav. Bilježniku Jožica Matko Ruždjak, Ov-11720/09 od 22. prosinca 2009.g.proizlazi da je društvo Loža d.o.o. svoje potraživanje ustupilo tuženiku protutužitelju. Međutim, po ocijeni ovog suda navedeni ugovor ne može proizvoditi pravne učinke (čl.80 ZOO) prema tužitelju –protutuženiku. Naime, uzimajući u obzir da su tužitelj-protutuženik, tuženik-protutužitelj i društvo Loža d.o.o. sklopili sporazum od 22. prosinca

2008. godine, kojim se sporazumom društvo Loža d.o.o. odreklo potraživanja prema tužitelju s bilo koje osnove a naročito se odreklo prava potraživati povrat isplaćene kupovne cijene a koji sporazum nije među ugovorenim strankama razvrgnut, to po ocjeni ovog suda društvo Loža d.o.o nije moglo ustupiti tražbinu koja nije postojala.

Imajući u vidu navedeno ovaj sud je ocijenio protužbeni zahtjev neosnovanim pa je istoga odbio te presudio kao u točki 2. izreke.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl.154.st.1. i čl.155. ZPP-a, pa je tužitelju-protutuženiku obzirom na vrijednost predmeta spora te obzirom na uspjeh u parnici, sukladno Tbr. 9.točka 1. i Tbr. 8. točka 1. Tarife o naknadi i nagradi za rad odvjetnika („Narodne novine“ 91/04, 37/05 i 59/07 dalje: OT) priznat trošak sastava tužbe (34.440,00 kuna), sastav obrazloženih podnesaka od 13. studenog 2009. i 17. svibnja 2010.godine (dva puta po 34.440,00 kuna), trošak zastupanja na ročištima glavne rasprave po kvalificiranom punomoćniku od 03. lipnja 2011. godine i 03. listopada 2011. godine (dva puta po 34.440,00 kuna), što uvećano za trošak PDV-a od 23% iznosi 211.560,00 kuna, ujedno je tuženiku priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 5.000,00 kune i presudu u iznosu od 5.000,00 kuna (Tbr.1.i 2. Tbr. 2. t. 2. Zakona o sudskim pristojbama „Narodne novine“ 26/03), odnosno tužitelju-protutuženiku je priznat trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 221.560,00 kuna kako je i odlučeno u točki 3. izreke.

U Šibeniku, 13. listopada 2011.

Terezija Goreta, v.r.

Za očnost olpr
ovlaštenj službenik
H. Goreta

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske, u roku od 8 dana od dana primitka pisanog opravka iste.

Žalba se podnosi putem ovog suda, u pisanom obliku, u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku

DN-a:

- Punomoćniku tužitelja-protutuženika
- Punom. tuženika-protutužitelja